

LA CAPSA DE LES PARAULES

L'Enriqueta acaba de tornar del metge. Hi ha anat per això de la memòria que li fa males passades! Ara s'haurà de prendre mitja pastilleta a veure si millora.

L'Enriqueta té una col·lecció de néts que la van a veure molt sovint però amb qui més temps passa és amb la Cecília, la seva néta més petita. Cada tarda van a l'habitació de l'Enriqueta a treure la pols, regar els geranis o fer els deures... però el que més agrada a la Cecília és quan treuen **la capsa de les paraules**.

Els últims temps passen moltes estones mirant la capsa de les paraules. Avui han agafat la foto del seu casament. Estava molt guapa la iaia i l'avi també feia molt de goig, amb la flor al trauc de la jaqueta. Amb els avis hi ha una altra parella:

- Ohhhhh! Mira, la foto del meu casament! Era tant jove i feliç, era com un somni petit i calentó. Vivíem amb poca cosa, i treballàvem molt a la fàbrica. La fàbrica era molt gran i des de les finestres es veia el mar de lluny, hi entràvem molt d'hora i no en sortíem fins molt tard, quan ja era de nit. Fins i tot treballàvem els dissabtes! I quan finalment arribava el diumenge ens posàvem els vestits més bonics i ficàvem els peus a les sabates per ballar i ballar mentre l'acordió repassava les danses més alegres i els valsets més romàntics.... aquells temps eren diferents! Fixa't, ara veig que aquesta és la Pia i aquest el seu promès, en Just, el tiet avi! Era molt guapo el tiet avi, fins i tot m'agradava més que l'avi, però mai no l'hi vaig dir! Crec que jo també li agradava perquè molts cops me'l trobava a la sortida de la fàbrica i m'acompanyava fins a casa. Semblava el conte de la Caputxeta perquè sempre anàvem pel camí més llarg!

Mentre parla la iaia Enriqueta va tancant els ulls i abaixant la veu fins que es queda endormiscada. La Cecília, primer, es pensava que la iaia s'inventava una història, però... es ben clar que parlava com si encara estigués enamorada d'aquell tiet avi tan guapo! Mentre l'Enriqueta dorm, la Cecília aprofita per buscar alguna foto més.

Ha trobat una foto del darrer aniversari de l'àvia, quan va fer 81 anys i van regalar-li un pastís que semblava una foguera de tantes espelmes com tenia! Llavors la Cecília desperta la iaia per xerrar una estoneta més.

- Mira, iaia! La foto del teu darrer aniversari! Apa, quina passada de pastís!

L'àvia Enriqueta es posa bé les ulleres i es mira la foto estranyada.

- Quantes espelmes, no? Total, per celebrar els 18 anys, no calia gastar-ne tantíssimes! Ja ho veuràs, quan facis 18 anys ja seràs com jo i podràs fer moltes coses tota sola. Jo ara estic pensant de comprar-me una moto per anar a treballar.

La Cecília s'apressa a guardar la fotografia. Quan la iaia comença a dir barbaritats el millor és tallar-ho ràpid així que el llibre que repassen cada tarda per fer memòria d'imatges i paraules.

És un joc fàcil, es tracta de mirar un dibuix i dir què és, sense pensar gaire. Quan van començar la iaia encertava moltes paraules, però últimament fer aquest joc és com el joc dels disbarats.

- Iaia, som-hi! Avui farem les paraules de la cuina!

La Cecília va assenyalant coses i l'àvia va dient: cassola, cullerot, forquilla, estalvis, fregall... bicicleta, cullera, poma! –diu l'Enriqueta com si estigués segura d'haver-les encertades totes. Llavors de cop es pica el front i diu:

("bicicleta, cullera, poma" me les imagino sonant de forma ascendent i una mica com si fossin gairebé una tira fònica única)

- Estic molt i molt cansada... Em costa molt trobar les paraules, sembla que vulguin escapar-se i jo les vull agafar, però no puc... no puc... deixa'm

descansar, faré una pel·lícula i... els ulls cansats i humits se li tanquen aquest cop en un son profund que la Cecília no vol destorbar.

Per entretenir-se la Cecília remena la capsa de les paraules, s'ho coneix tot de tants cops com l'han mirada, però de sobte troba un sobre que ahir mateix no hi era. Al davant, amb la lletra polida de la iaia hi posa: La meva família. És ple de fotografies! Germans, tiets, cosins, néts... La foto del seu pare és de fa poc, el pare sempre fa cara seriosa a les foto... però, fixant-s'hi bé, la Cecília descobreix el nom del pare: Miquel... Es mira la següent, és de la mare, de l'estiu passat, està molt guapa ... Amanda. La Cecília, una mica espantada, mira la seva fotografia... és ella fa només unes setmanes, la iaia hi ha escrit: Cecília.

La Cecília no sap què fer. Ja sap que la iaia té ensopegades amb les paraules, algunes fan una mica de riure... però d'altres fan molta pena. Ella s'hi esforça, totes dues s'hi esforcen per fer memòria, per no deixar-se guanyar pel forat que sembla empassar-se la capsa de les paraules de la iaia, però no sap si se'n sortiran. De totes maneres, sempre seran la Cecília i l'Enriqueta, la seva iaia més velleta i estimada. I li fa un petó, MUA, que li surt de molt endins, a prop del cor, mentre la iaia murmura endormiscada: "ai, la meva bicicleta, com m'estima!".

